

[Niels Andersen.]

Det egentlig retfærdige måtte være, at alle betaler lige meget i skat uanset oprettelse eller ikke-oprettelse af f. eks. indeksordninger. Fordelen burde fra starten alene bestå i pristalsreguleringen og ikke i en adgang til senere ophævelse i modstrid med ordningens formål, der er alderspension. Man har kort sagt ikke mulighed for at gøre alle tilfreds på nuværende tidspunkt. Det kan være svært at operere med retfærdighedssynspunkter her, og der er i intet tilfælde tale om forslag om stigninger, der virkelig kan siges at ramme nogen person eller persongruppe hårdt eller urimeligt. Afgiften stiger jo med ca. 10 pct. og var lav i forvejen. For så vidt angår rateforsikringer i pensionsøjemed, har misbrugene været store og så eklatante, at man på ingen måde kan begrunde nogen hensyntagen.

Som teknisk begrundelse for forhøjelsen af afgiftssatsen fra typisk 25 til 35 pct. fremhæves, at grænsebeskatningsprocenten for flertallet af skatteydere er mellem 31 og 37, alt efter hvilken kommune det drejer sig om. Selv efter denne afgifts ikrafttræden pr. 1. januar 1972 vil der således foreligge en mulighed for misbrug ved ophævelse i utide, tidligst 2 år efter oprettelsen af en indekskontrakt af banktype. Da man imidlertid kun kan oprette et ret begrænset antal kontrakter af denne art og inden for en beskednen beløbsramme, vil incitamentet formentlig blive meget ringe for personer med høje indkomster, hvor grænsebeskatningsprocenten er meget høj eller betydeligt over de angivne 35 pct.; skattefordelen vil for disse grupper blive overordentlig ringe relativt set. Af administrative grunde kan man således vel forsvare en fast afgift på dette område.

Man kan drøfte, om indeksordninger er heldige. De bygger så at sige på en statsautoriseret forventning om fortsat inflation med behov for værdisikring af langtids- eller aldersopsparring. De er medvirkende til at gøre befolkningen mindre nervøs ved løninflation m. v., hvilket ikke kan være psykologisk fornuftigt. Omvendt kan man måske sige, at to modhensyn gør sig gældende. For det første, at man fra fagøkonomers side ofte fremhæver, at en vis lav inflationsgrad er hensigtsmæssig for at holde hjulene i gang og opretholde en høj beskæftigelses-

grad, produktion osv. Det væsentlige er at holde inflationen højest lig med og helst mindre end udlandets; således må man sige, at man næppe bør vente en total standsning af inflationen under normale omstændigheder, derimod måske en betydelig formindskelse. Det vil betyde, at der vil ske en udhuling over et langt åremål af pensionsordningerne. Hvis man vil bevare pristalsreguleringen, må man således veje dette mod den ovennævnte psykologiske fare ved pristalssikring. For det andet, at man må være betænkelig ved de gentagne forandringer af de særlige opsparingsbegunstigede ordninger; en fortsættelse ad denne vej vil medvirke til at gøre fremtidige ordninger mindre tillokkende. Man vil sige, at staten ikke holder det, den lover, og vil måske holde sig tilbage.

Jeg vil gerne pointere, at vi fra venstres side er meget stærkt interesseret i, at der består sådanne opsparingsvilkår, at der virkelig er incitament heri til at foretage en så høj opsparing som muligt. Med hensyn til det, der her foreslås, mener vi, at den skærpe, der skal finde sted, er overordentlig rimelig, og at man vil komme de urimeligheder til livs, som faktisk er forekommet i administrationen af disse ordninger.

Endelig vil jeg gerne sige, at de øvrige lovforslag, der foreligger i tilknytning til dette hovedforslag, kan vi fra venstres side tilslutte os og anbefale.

Nordqvist: Det kunne være fristende at stille forslag om en ændring af talerrækken. Det er jo den almindelige erfaring, at efterhånden som vi kommer frem i rækkefølgen, er det, ligesom interessen daler lidt i salen, og måske særlig for den, der er tredje regeringsordfører, kunne det være rart med lidt afveksling indimellem.

Min weekend er, som det formentlig gælder flere andre ordførere, gået med at gennemløbe det meget vanskelige hovedlovforslag, hvis forståelse desværre ikke lettes ved også at læse bemærkningerne. Jeg synes, at stoffet er både indviklet og meget teknisk betonet. Selv om man af og til beskæftiger sig med jura, må man for at få det fulde udbytte af dette lovforslag udruste sig med både håndbøger og lovsamlinger. Det er måske ikke så indviklet som dødsbøbeskatningen, men jeg tror, finansministeren